

рещ. Училището на Райно Попович, който за 2-3 години можл да въведе в *елинското* чисто бжлгарски синове, никога не чували или говорили старогржцки или новогржцки език, било едничко и прочуто в цяла южна Бжлгария. То траяло чак до 1858 година, когато починал неговия основател и уредник Попович. Това училище, посещавано от синовете на карловските богаташи, въпреки елинската си наука, давало солидни познания на много карловски младежи, станали сетне добри бжлгари — учители, тжрговци, общественици, каквито били: Ботйо Петков, бащата на Христо Ботев, братя Евлоги и Христо Георгиеви, братя Пулеви, братя Гешеви, братя Шопови от Калофер, Сава Раковски и Гаврил Кржстевич от Котел и други. Карлово през ония времена вече имало здрава градска интелигенция, две благотворителни женски дружества, а сетне и читалище.

Малкия Васил бил даден в частното килийно училище, най-простото и най-евтиното. След пжрвата година настойниците на Василя, види се, се убедили, че при наустничаря нищо нема да научи, та го записали в взаимното училище, което той следвал около 3 години. В това училище Васил прекарал няколко кржгове по таблиците на обучението, та се научил да чете, да пише и да пее в цжрквата.

1848.—Послушничество.—Когато Васил бил на 12-13 годишна възраст, в Карлово пристигнал от Света-Гора вуйка му хаджи Василий, който се наместил в метоха като изповедник и настоятел